

Αθωνική

ΙC | ΧC
 ΜΗ | ΚΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 228
 www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ ΣΩΤΗΡΟΣ μας

Μεγάλη ἡμέρα γιὰ τὴν χριστιανοσύνη ἢ ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας. Γι' αὐτὴ τὴν μεγάλη ἐορτὴ γράφει ὁ μέγας Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

“ Ἐλάτε λοιπὸν νὰ γιορτάσουμε, ἐλάτε νὰ πανηγυρίσουμε. Πράγματι εἶναι παράξενος ὁ τρόπος τῆς ἐορτῆς, ἐπειδὴ εἶναι παράξενος καὶ ὁ λόγος τῆς γεννήσεως Αὐτοῦ. Διότι σήμερα λύθηκαν τὰ μακροχρόνια δεσμά, ὁ διάβολος κατατροπιάσθηκε, οἱ δαίμονες δραπετεύσαν, ὁ θάνατος καταργήθηκε, ὁ παράδεισος ἀνοίχθηκε, ἡ κατάρα ἐξαφανίσθηκε, ἡ ἀμαρτία διώχθηκε μακριά, ἡ πλάνη ἀπομακρύνθηκε, ἡ ἀλήθεια ἐπανῆλθε, καὶ ὁ λόγος τῆς εὐσεβείας σπάρθηκε καὶ διαδόθηκε παντοῦ· ὁ οὐράνιος τρόπος ζωῆς φυτεύθηκε στὴν γῆ, οἱ ἄγγελοι ἐπικοινωνοῦν μὲ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ οἱ ἄνθρωποι χωρὶς φόβο συνομιλοῦν μὲ τοὺς ἀγγέλους.

■ ■ ■ Γιατί; Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἦρθε στὴν γῆ καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε στὸν οὐρανὸ· ὅλα ἔχουν ἀναμειχθεῖ. Διότι ἦρθε ὁ Θεὸς στὴν γῆ, ἐνῶ ὀλόκληρος βρίσκεται στὸν οὐρανὸ· ὀλόκληρος βρίσκεται στὸν οὐρανὸ καὶ ὀλόκληρος στὴν γῆ. Ἐνῶ εἶναι Θεός, ἐγίνε ἀνθρωπος, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι Θεός. Ἐνῶ εἶναι Λόγος ἀμετάβλητος, ἔλαβε σάρκα, καὶ ἔλαβε σάρκα ἀνθρώπινη γιὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα μας. Θεὸς βέβαια δὲν ἐγίνε, ἀλλ' ἦταν. Γι' αὐτὸ ἔλαβε ἀνθρώπινη σάρκα, ὥστε, ἐκεῖνον πού δὲν τὸν χωροῦσε ὁ οὐρανός, νὰ τὸν δεχθῆ ἢ φάτνη. Γι' αὐτὸ τοποθετήθηκε μέσα στὴν φάτνη, ὥστε, ἐκεῖνος πού τρέφει τὰ σύμπαντα, νὰ λάβῃ παιδικὴ τροφή ἀπὸ παρθένο μητέρα. Γι' αὐτὸ ὁ Πατέρας τῶν αἰώνων τοῦ μέλλοντος ἀνέχεται νὰ βασταχθῆ ἀπὸ παρθενικὴ ἀγκαλιά σάν βρέφος πού θηλάζει, γιὰ νὰ μπορέσουν καὶ οἱ μάγοι νὰ τὸν πλησιάσουν...

■ ■ ■ Ἀλλὰ τί νὰ πῶ, ἢ πῶς νὰ μιλήσω; Δημιουργὸ βλέπω καὶ φάτνη, βρέφος καὶ σπάργανα, παρθένο λεχῶνα, χωρὶς νὰ ἔχῃ οὔτε καὶ τὰ πῖο ἀναγκαῖα, ὅλα γεμάτα ἀπὸ φτώχεια, ὅλα γεμάτα ἀπὸ ἀνέχεια. Εἶδες πλοῦτο μέσα στὴν μεγάλη ἀνέχεια; Πῶς, ἐνῶ εἶναι πλούσιος, ἐπτώχευσε γιὰ χάρι μας; Πῶς οὔτε κρεββάτι εἶχε, οὔτε στρῶμα, ἀλλὰ εἶχε τοποθετηθῆ σὲ μιά ξηρὴ φάτνη;

■ ■ ■ Πῶ, πῶ φτώχεια, πού ἀποτελεῖ πηγὴ πλοῦτου, πῶ ἀμέτρητος πλοῦτος, πού φέρει τὸ κάλυμμα τῆς φτώχειας. Μέσα στὴν φάτνη εἶναι ξαπλωμένος καὶ σαλεύει τὴν οἰκουμένη· μέσα σε σπάργανα τυλίγεται καὶ σπᾶει τὰ δεσμά τῆς ἀμαρτίας· χωρὶς ἀκόμη νὰ πῆ λέξι, δίδαξε τοὺς μάγους καὶ τοὺς παρακίνησε νὰ ἐπιστρέψουν στὸν Θεό...”

✘ Τρεῖς ἐχθροὶ πολεμοῦν τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος· οἱ δαίμονες, ἡ ἰδία μας ἢ φύσις καὶ ἡ συνήθεια. Ἐκτός τούτων ἄλλος πόλεμος δὲν ὑπάρχει.

✘ Μὴν ἐπαινεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον κατὰ πρόσωπον, διότι βλάπτει καὶ τοὺς τελείουσ ὁ ἐπαινος, ὄχι ἐσᾶς πού εἰστε ἀκόμα ἀδύνατοι...

Οἱ ὄνειδισμοὶ καὶ οἱ ταπεινώσεις ὠφελοῦν πνευματικῶς τὸν ἄνθρωπο. Πνίγουν τὸν ἐγωϊσμό καὶ τὴν κενοδοξία.

† **Γέρων Ἰωσήφ**

✘ Ἐγώ, ἀπὸ τὴν πείρα τῆς ζωῆς μου, βρῆκα τὸ ἐξῆς: Ὅσο δίνεις, τόσο ὁ Θεὸς τὸ πολλαπλασιάζει. Ἐγώ τὸ πορτοφόλι μου τὸ ἔχω πάντα ἀνοικτὸ καὶ πάντα εἶναι γεμάτο. Εἰς τὸ πορτοφόλι μου μέσα ἔχω τὸν Χριστὸ καὶ Αὐτὸς κανονίζει τὰ πάντα, ὅ,τι χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος.

✘ Καὶ ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας ἔχει κάποια λεπτὴ χορδή, τὴν ὁποία ἂν βροῦμε καὶ τὴν πληξομε, θά βγάλλῃ μελωδία.

† **Γέρων Δημήτριος Γκαγκαστάης**

✘ Ἡ συνειδήσι εἶναι ὁ πρῶτος νόμος τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖο χάραξε βαθειά στὶς καρδιές τῶν πρωτοπλάστων καὶ στὴν συνέχεια τὸν παίρνει ὁ καθένας μας φωτοτυπία ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, ὅταν γεννιέται.

✘ Εἴτε καθρέπτης εἶναι κάποιοι, εἴτε καπάκι ἀπὸ κονσερβοκούτι, ἐὰν δὲν πέσουν οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες πάνω του δὲν λαμποκοπάει.

† **Γέρων Παῖσιος**

✘ Μέσα σου νὰ βράζῃ ἡ χαρὰ, ἀλλὰ νὰ μὴ φαίνεται. Μέσα σου νὰ βράζῃ ἡ λύπη, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸ ἐξωτερικεύς. Αὐτὸς εἶναι ὁ καλόγηρος. Ἄν τὸ ἐξωτερικεύς, εἴτε ὑπερηφάνεια θά σέ πιάσῃ, ἢ... θά τὸ χάσῃς.

† **Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης**

✘ Ὅταν μᾶς ἐπισκέπτεται τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ καταλαβαίνουμε. Δὲν ἀμφιβάλλουμε καθόλου. Δὲν εἶναι ὅπως μιά ἀπὸ τίς συνηθισμένες συγκινήσεις μας. Εἶναι κάτι πού ἔρχεται ἄνωθεν καὶ μᾶς μεταμορφώνει ὀλόκληρους. Ὅταν ἔρθει μέσα μας ὁ Χριστός, τότε ζοῦμε μόνο τὸ καλὸ, ζοῦμε τὴν ἀγάπη γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Τὸ κακὸ, ἡ ἀμαρτία καὶ τὸ μῖσος ἐξαφανίζονται μόνά τους, δὲν ἔχουν θέσι νὰ μείνουν.

† **Γέρων Πορφύριος**

Όπως ένα πλοίο, για να ταξιδέψει, χρειάζεται έναν προορισμό, σε ποιά δηλαδή λιμάνι θα πάει, και πυξίδα, για να διορθώνει την πορεία του. Έτσι και ο άνθρωπος, στην ζωή του, χρειάζεται να ξέρει, καθώς μεγαλώνει, πού πηγαίνει, πού δηλαδή θέλει να φθάσει, και όροσημα, πού θα τον καθοδηγούν, σάν πυξίδα, για

ζουμε τον άπλό και ταπεινό τρόπο της ελεύσεως Του στην γή. Έγεννήθη σε μιά άσημη πόλι, σε μιά φάτνη αλόγων, ήρεμα, άθόρυβα, σε αντίθεσι με τά κοσμικά γεγονότα, πού τά συνοδεύει ο πλοῦτος και ή δόξα και ή φήμη. Τήν ήμέρα αυτή καλούμεθα να προετοιμάσουμε τίς καρδιές μας να δεχθουν την πνευματική γέννησι του

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

να φθάσει στον προορισμό του.

Η Εκκλησία μας τά έχει και τά δύο: έχει ένα όραμα για τον καθένα μας, όπως τό περιέγραψε ο ιδρυτής της, ο Κύριος ήμών Ιησούς Χριστός: "Όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να έλθουν εις επίγνωσιν αληθείας. Να έχουν ζωή, χαρά και ειρήνη στις καρδιές τους.

Έχει και τά όροσημα, πού είναι οι έορτές και ή ζωή των Αγίων και ιδιαίτερα ή Αγία ζωή του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού.

Οι έορτές της Εκκλησίας μας είναι σταθμοί ανεφοδιασμού στην διάρκεια όλου του χρόνου. Σ' αυτές αναβαπτίζομεθα και παίρνουμε δύναμι να συνεχίζουμε τον άγωνα, και τον

Ιησού. Να αισθανθούμε την χαρά οτι ο Χριστός γεννιέται μέσα μας και οτι και έμεις, ως νήπια εν Χριστώ, αρχίζουμε να μεγαλώνουμε από αυτήν την ήμέρα μαζί Του.

Έτσι, καθώς θα περνά ο καιρός, και θα ακολουθούν οι άλλες έορτές του Δεσπότου Χριστού, ή Υπαπαντή, ή Βάπτισι, ή Μεταμόρφωσι κλπ., θα βιώνουμε κι έμεις την αύξησι της ηλικίας, της σοφίας και της χάριτος μαζί Του.

Όλοι μας χρειαζόμαστε ένα πρότυπο, προς τό οποίο τείνουμε να όμοιάσουμε. Για έμας τό πρότυπο αυτό είναι ο Ιησούς Χριστός. Να μιμηθούμε τον Χριστό μας και να ταυτιστούμε

ή ΕΙΡΗΝΗ ΤΟΥ

ΧΡΙΣΤΟΥ

★ ★ **στις καρδιές μας** ★ ★

βιοτικό και τον πνευματικό. Χωρίς τίς έορτές, θα ήτο βαρετή και δυσβάστακτη ή ζωή.

"Ζωή άνεόρταστος, μακρά όδός άτελεύτητος".

Η έορτή των Χριστουγέννων έχει ιδιαίτερο νόημα για έμας τούς Χριστιανούς. Έχει την έξωτερική, ιστορική και κοινωνική πλευρά, όπου κάνουμε την έορτή να βρεθούμε, ως οικογένεια, γύρω από τό χριστουγεννιάτικο τραπέζι, να χαρούμε, να χαλαρώσουμε λίγο από τον έντονο ρυθμό της ζωής, ν' ανταλλάξουμε δώρα και εύχές.

Έχει, όμως, ή έορτή αυτή και την έσωτερική της, πνευματική πλευρά.

Σύμφωνα με τον Άγιο Γρηγόριο Νύσσης, την ήμέρα αυτή έορτάζουμε την γέννησι του Σωτήρος Χριστού, ως ιστορικού προσώπου, ως θεανθρώπου, και θαυμά-

άπόλυτα μαζί Του, για να μπορούμε να πούμε αυτό πού ειπε ο Άπόστολος Παῦλος:

**"Ζω δέ ούκέτι εγώ,
ζει δέ εν έμοί Χριστός"**

(Γαλ. 2:20).

Τότε, στον άγωνα της ζωής μας και στά εμπόδια πού θα συναντούμε, δέν θα είμεθα μόνοι μας. Θα είναι κι Εκείνος μαζί μας.

Τότε ή χαρά Του θα είναι χαρά μας, ή ειρήνη Του θα είναι ειρήνη μας και ή δύναμι Του θα είναι δύναμι μας.

Για να ταυτιστούμε όμως μαζί Του, χρειάζεται να Τόν γνωρίσουμε πολύ καλά, πόσο καλός είναι, πόσο πολύ μάς αγαπά και ενδιαφέρεται για έμας, και ν' αναπτύξουμε αυτή την προσωπική σχέση μαζί Του.

Θεοφάνης Μπούκας

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η ΑΤΙΘΑΣΗ ΚΑΤΣΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΦΙΔΙ

Ένας ζωέμπορος θέλησε κάποτε ν' αγοράση από τόν Άγιο Σπυριδώνα εκατό κατσίκες. Ο Άγιος του είπε νά δώση πρώτα τά χρήματα και μετά νά τίς παραλάβη. Ο έμπορος, σκέφθηκε νά ξεγελάση τόν άπονήρευτο Άγιο και του έδωσε χρήματα γιά ένενήντα έννέα μόνο ζώα, μέ τήν σκέψη νά γλυτώση τά χρήματα τής εκατοστής.

Όταν μπήκαν στό μαντρί, ό Άγιος του παρήγγειλε νά πάρη τόσες κατσίκες, όσες είχε πληρώσει. Εκείνος όμως, δίχως ντροπή, ξεχώρισε και πήρε εκατό. Μία από τίς κατσίκες αυτές, όμως, σάν πιστή δούλη και σάν νά καταλάβαινε ότι δέν τήν πούλησε ό κύριός της, επέστρεψε μ' έπιμονή πίσω στό μαντρί. Ο άδιάντροπος ζωέμπορος έμπαινε όμως και πάλι στό μαντρί και τήν έβγαζε μέ τήν βία έξω. Αυτό τό θαυμαστό γεγονός συνέβη τρεις φορές.

Τήν τελευταία φορά όμως, πού ό έμπορος τήν άρπαξε και τήν έβαλε στους ώμους του γιά νά φύγη, εκείνη άρχισε νά βελάζη δυνατά και νά τόν χτυπά στό κεφάλι μέ τά κέρατα, σάν νά ήθελε νά διαλαλήση τήν άδικία του πλεονέκτη.

- Μήπως παιδί μου ξεχάσες νά πληρώσης τό ζώο και δίκαια συμπεριφέρεται έτσι; ρώτησε τόν ζωέμπορο μέ ήρεμία και διακριτικότητα ό Άγιος.

Μόνο τότε εκείνος συνήλθε, ώμολόγησε τό σφάλμα του και ζήτησε συγγνώμη. Άλλά και ή κατσικά έπαψε νά φωνάζη και ν' άντιστέκεται, και άκολούθησε ήρεμα τίς άλλες, μόλις ό ζωέμπορος πλήρωσε τό τίμημά της στόν Άγιο Σπυριδώνα.

Κάποια χρονιά, ένας ένάρετος και εύσεβής αγρότης άντιμετώπισε οικονομικές δυσκολίες. Τό χωράφι του δέν του είχε αποδώσει καρπό και δέν είχε καθόλου χρήματα γιά ν' αγοράση σπόρο, νά σπείρη ξανά. Κατέφυγε σέ κάποιους γνωστούς, τούς όποιους είχε στό παρελθόν βοηθήσει μέ διάφορους τρόπους, αλλά κανείς δέν ήταν διατεθειμένος νά του δανείση χρήματα. Άφου άπελπίστηκε, κατέφυγε στόν Άγιο Σπυριδώνα και του είπε τό πρόβλημά του.

- Πάμε μαζί στό χωράφι, του είπε ό Άγιος.

Φθάνοντας εκεί άντίκρυσαν ένα φίδι πού έβγαине εκείνη τήν στιγμή από τήν φωλιά του. Ο Άγιος Σπυριδών έσκυψε, τό πήρε στά χέρια του και άρχισε νά προσεύχεται. Μαζί του προσευχόταν και ό αγρότης. Μόλις τελείωσαν τήν προσευχή ό αγρότης είδε μέ έκπληξη, ότι τό φίδι είχε μετατραπεί σέ χρυσό.

- Πήγαινε και δώσε το γιά ένέχυρο, του είπε ό Άγιος. Μέ τά λεφτά πού θά πάρης, αγόρασε τόν σπόρο πού θέλεις. Και όταν μέ τό καλό πουλήσης τήν σοδειά σου, έλα νά μέ ξεπληρώσης.

Έτσι και έγινε. Ο αγρότης έδωσε τό χρυσό φίδι γιά ένέχυρο, αγόρασε σπόρο και εκείνη τήν χρονιά τό χωράφι του έδωσε τήν καλύτερη σοδειά. Μέ τά πρώτα λεφτά πήγε πήρε πίσω τό ένέχυρο και τό επέστρεψε στόν Άγιο.

- Πάμε, τέκνον μου, νά τό δώσουμε πίσω στόν φιλάνθρωπο Θεό, πού σέ εύσπλαγχνίστηκε και σου τό δάνεισε, του είπε εκείνος.

Πήγαν και πάλι στό χωράφι και ό Άγιος, άφου άπέθεσε τό χρυσό φίδι στην γη, έστρεψε τό βλέμμα του στόν ούρανό και είπε:

- Δέσποτα Κύριε Ήσου Χριστέ, ό πάντα ποιών και μετασκευάζων μέ μόνον τό βούλεσθαι, καθώς κάποτε κατά τόν καιρόν του Μωυσέως μετεσημάτισες σέ φίδι τήν ράβδο του, Σύ ό ίδιος και τό χρυσάφι αυτό, όπως πριν από φίδι τό μετέβαλες σέ τέτοια μορφή, έτσι και τώρα μετástρεψέ το στην προηγούμενη του μορφή, γιά νά δοξασθή τό Πανάγιο Όνομά σου και νά γνωρίση ό άνθρωπος αυτός τήν κηδεμονίαν και φροντίδα, τήν όποια έχεις πρós έμάς και νά βεβαιωθή μέσω τής πράξεως, ότι είναι άληθέστατο τό ρητό τής Γραφής πού λέγει: «Πάντα όσα ήθέλησεν ό Κύριος έποίησεν».

Αυτά είπε ό Άγιος και —ώ του θαύματος— άμέσως τό άψυχο χρυσάφι έγινε φίδι ζωντανό και μπήκε στην φωλιά του, από τήν όποία τό είχε πάρει ό Άγιος και του είχε δώσει τήν χρυσή εκείνη μορφή.

Βλέποντας τό θαύμα ό γεωργός και τρέμοντας από φόβο και έκπληξη, έπεσε κατά γης κλαίγοντας. Ο δέ Άγιος τόν σήκωσε, τόν ένίσχυσε ψυχικά και σωματικά, λέγοντάς του να στηρίζεται και νά δίνη δόξα μόνο στόν Πανάγαθο και Παντοδύναμο Θεό.

Σίμωνος Μοναχού

ΑΠΟ ΤΟ
γεροντικό

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ήταν ένα Μοναστήρι, όπου όλοι οι μοναχοί είχαν γεράσει και πεθάνει, εκτός από έναν, πού ζούσε εκεί σάν ερημίτης.

Ο μοναχός αυτός ήταν τελείως αγράμματος, αλλά είχε δυνατή πίστι. Καθώς έκανε τίς ακολουθίες του και τά διακονήματά του, πίστευε ότι ό Χριστός και οι Άγιοι είναι ζωντανοί και τόν συντροφεύουν, γι' αυτό και τούς μιλούσε τακτικά, όπως μιλά κάποιος σέ ζωντανούς ανθρώπους.

Μία ήμέρα, πού ό μοναχός βγήκε από τό Μοναστήρι, μπήκαν σ' αυτό ληστές, εκλεψαν ό,τι βρήκαν, τά φόρτωσαν στά ζώα τους κι έφυγαν.

Οταν επέστρεψε ό μοναχός και είδε τό Μοναστήρι γυμνωμένο, ταραχθηκε.

Έτρεξε άμέσως στόν ναό, πού ήταν άφιερωμένος στόν Άγιο Νικόλαο, στάθηκε μπροστά στόν προσάτη του Μοναστηριού Άγιο και άρχισε νά διαμαρτύρεται:

- Άγιε μου Νικόλα, τί έγινε εδώ όταν έλειπα; Ήρθαν κακοί άνθρωποι και εκλεψαν τό Μοναστήρι κι έσύ τούς κοιτάζεις και δέν μιλούσες; Τί έκανες γιά νά έμποδίσης τούς κλέφτες; Βλέπω ότι δέν έκανες τίποτε. Άμ τότε δέν σου άξίζει ή θέσι αυτή πού έχεις, άφου δέν προστάτεψες τό Μοναστήρι. Θά σέ βγάλω από εκεί.

Κι άμέσως ξεκόλλησε τήν εικόνα του Αγίου από τό τέμπλο, τήν έβγαλε έξω από τό Μοναστήρι, τήν άκούμπησε σ' ένα βράχο, ξαναμπήκε μέσα και εκλείσει τήν πόρτα.

Δέν πέρασε μία ώρα και άκουσε δυνατά χτυπήματα στην εξώπορτα. Άνοιγει και τί νά δη; Οι ληστές έστέκοντο μπροστά του, μέ τά ζώα τους φορτωμένα μέ όλα τά κλεμμένα.

- Εμείς κλέψαμε τό Μοναστήρι και, καθώς φεύγαμε, τά ζώα μας περπατούσαν κανονικά, του είπαν. Κάποια στιγμή όμως σταμάτησαν και δέν έλεγαν νά προχωρήσουν. Τά χτυπούσαμε, τά τραβούσαμε, εκείνα όμως έμεναν άκίνητα. Μόλις τά γυρίζαμε πρós τό Μοναστήρι, άρχιζαν να τρέχουν. Είπαμε, λοιπόν, ότι, όπως φαίνεται, ό Θεός θέλει πίσω τά κλεμμένα και στά φέραμε.

Ο Μοναχός πήρε τά πράγματα και, καθώς έφευγαν οι ληστές, εύχαρίστησε τόν Θεό. Τότε, θυμήθηκε τήν εικόνα του Αγίου. Πήγε στόν βράχο, όπου τήν είχε άκούμπησει, τήν προσκύνησε και είπε:

- Τώρα σέ παραδέχομαι, Άγιε Νικόλα. Είσαι ό προσάτης του Μοναστηριού.

Πήρε θριαμβευτικά τήν εικόνα του Αγίου και τήν τοποθέτησε στην θέσι της. ■

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ Στρειδᾶς

Σ τις 6 Δεκεμβρίου εορτάζουμε τόν Ἅγιο Νικόλαο. Οἱ ναυτικοί τόν θεωροῦν προστάτη τους κι αὐτό ὀφείλεται σ' ἓνα θαῦμα, πού ἔγινε μετά τήν κοίμησί του. Τήν ἱστορία τοῦ Ἁγίου μᾶς διηγείται ἐδῶ, μέ τήν ιδιότυπη καί γλαφυρή γλῶσσα του, ὁ Φώτης Κόντογλου, σ' ἓνα κείμενο πού ἔγραψε τό 1953:

“**Σ**τό Ἅγιον Ὄρος εἶναι ἓνα Μοναστήρι, πού τό λένε τοῦ Σταυρονικήτα· εἶναι ἓνα μικρό καί φτωχό Μοναστήρακι, τιμημένο στό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Στήν ἀρχή χτίσθηκε εἰς μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ἀλλά στόν καιρό τῶν εἰκονομάχων οἱ καλόγεροι ρίξανε πολλές εἰκόνες στή θάλασσα, γιά νά μήν τίς μολέψουνε οἱ ἀσεβεῖς εἰκονομάχοι. Μία ἀπ' αὐτές τίς εἰκόνες ἦταν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, αὐτή πού βρίσκεται στό Μοναστήρι τοῦ Σταυρονικήτα καί πού εἶναι ἀπό τίς θαυματουργές εἰκόνες τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Σάν κάηκε ἀπό τούς κουρσάρους αὐτό τό Μοναστήρι, θέλησε νά τό ξαναχτίσῃ ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ Παλαιός, πάλι στό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Ἀλλά ἐκεῖ πού χτίζανε οἱ μαστόροι, οἱ καλόγεροι ρίξανε τά δίχτυα γιά νά πιᾶσουνε κανένα ψάρι καί, σάν τά τραβήξανε, βρήκανε μέσα τό εἰκόνημα τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Στό μέτωπό του ἦταν κολλημένο ἓνα στρεῖδι, καί σάν τό τραβήξανε γιά νά τό ξεκολλήσουνε, ἔτρεξε αἷμα ἀπό τήν πληγή πού ἄνοιξε. Γιά τοῦτο τό θαῦμα ὠνομάσθηκε Ἅγιος Νικόλαος ὁ Στρειδᾶς, κι ἔτσι λέγεται ὡς τά σήμερα. Αὐτή ἡ εἰκόνα εἶναι πολύ παλαιά, καμωμένη ὄχι μέ ζωγραφική, ἀλλά μέ ψήφες.

Σάν εἶδε ὁ Πατριάρχης αὐτό τό θαῦμα, ἀφιέρωσε τό καινούργιο Μοναστήρι στόν Ἅγιο Νικόλαο. Καί τό μέν ἓνα σόφλι τοῦ στρεϊδιοῦ τό ἔκανε ὁ Πατριάρχης δισκάρι γιά τό ὕψωμα τῆς Παναγίας στήν Ἁγία Τράπεζα, τό δέ ἄλλο τό ἔκανε ἐγκόλπιο καί βρίσκεται σήμερα στό σκευοφυλάκιο τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας. Αὐτά γινήκανε στά 1553.

Ὁλοι οἱ Ἅγιοι, Ἅγιοι εἶναι, ἀλλά ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ξεχωριστά ἀγαπημένος ἀπό τούς θαλασσινοῦς, πού εἶναι προστάτης τους. Εἶναι καί στήν φυσιογνωμία ὁ πιό γλυκός καί συμπαθέστατος, “εἰκόνα πραότητος”. Ἐζῆσε κατά τά 300 μ.Χ., πού βασιλεύανε στόν κόσμο δύο σκληροί τύραννοι, ὁ Διοκλητιανός καί ὁ Μαξιμιανός. Πρῶτα ἔγινε καλόγερος καί ὕστερα τόν κάνανε δεσπότη στά Μύρα τῆς Λυκίας, γιά τή μεγάλη καί θεάρεστη πολιτεία του. Πρῖν γίνεῖ αυτοκράτορας ὁ Μ. Κωνσταντῖνος, ὁ Ἅγιος ἔπαθε πολλά γιά τήν πίστι, βασανίσθηκε, φυλακώθηκε. Στά 325 μάζεψε ὁ Κωνσταντῖνος τήν Α' Οἰκουμενική Σύνοδο, πού θέσπισε τό “Πιστεύω” κι ἀνάμεσα στους 318 Πατέρες ἦταν κι ὁ Ἅγιος Νικόλαος. Ὅσο αὐστη-

ρός ἦταν στούς αἰρετικούς, τόσο μαλακός καί σάν πατέρας πονετικός ἦταν στό ποίμνιό του. Τούς ἀδικημένους ὑποστήριζε, τούς φτωχοῦς ἀνακούφιζε, τούς θλιμμένους παρηγοροῦσε.

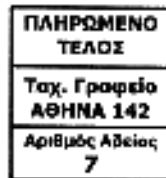
Προστάτης τῶν θαλασσινῶν ἔγινε μετά ἀπό τήν κοίμησί του, ἀπό ἓνα μεγάλο θαῦμα πού ἔκανε. Ἐνας χριστιανός ἀπό τήν Πόλι ἀποφάσισε νά ταξιδέψῃ γιά τή δουλειά του καί, πρῖν μπαρκάρει, πήγε στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κι ἔκανε τήν προσευχή του μέ πολλή κατάνυξι. Σάν ἔπιασε τό πέλαγο τό καράβι, βρῆκε δυνατή φορτοῦνα. Κατά τά μεσάνυχτα σηκωθήκανε οἱ ναῦτες νά γυρίσουνε τά πανιά. Ξύπνησε ἀπό τίς φωνές αὐτός ὁ ἄνθρωπος καί πήγε νά πιῇ νερό. Καί κεῖ πού περπατοῦσε, μπερδεύτηκε στά σκοινιά καί ἡ σκότα τόν χτύπησε καί τόν ἔρριξε στή θάλασσα. Ὁ καπετάνιος καί οἱ ναῦτες θελήσανε νά τόν γλυτώσουνε, πλῆν ἀπό τόν ἀγριεμό τῆς θάλασσας καί τό σκοτάδι τῆς νύχτας δέν μπορέσανε. Ἀλλά αὐτός, σάν βούλιαξε καί πήγαινε στόν πάτο, ἔλεγε μέσα του: “Ἄγιε Νικόλα, βοήθησέ με”. Κι ἐκεῖ πού ἦταν παραζαλισμένος καί μισοπνιγμένος, βρέθηκε μονομιᾶς στήν κάμαρη τοῦ σπιτιοῦ του καί φώναζε ὀλόενα: “Ἄγιε Νικόλα, βοήθησέ με”. Κι ἐπειδή ἦταν νύχτα κι ἔκανε ἡσυχία, ἀκούσανε τίς φωνές του ἡ γυναίκα του καί τά παιδιά του, καί σηκωθήκανε καί τρέξανε στήν καμαρά του καί βλέπουνε τόν πατέρα τους ὄρθιον νά φωνάζῃ καί νά τρέχουνε τά νερά ἀπό τά ρούχα του. Πήγανε καί οἱ γειτόνοι καί γέμισε τό στίπι κόσμο, καί ρωτοῦσε ὁ ἓνας τόν ἄλλον τί ἔγινε, ὡς πού ἐξιτορήσε ὁ πνιγμένος τό θαῦμα πού ἔγινε ἀπάνω του καί δοξάζανε τόν Θεό καί φωνάζανε: “Κύριε, ἐλέησον”.

Κι ἀφοῦ ντύθηκε μέ στεγνά ρούχα ὁ νεκραναστημένος, πήγε στήν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου κι ἔπεσε γονατιστός μπροστά στήν εἰκόνα του κι ἔκλαιγε ἴσαμε πού ξημέρωσε. Σάν ἔμαθε ὁ κόσμος τό μεγάλο θαῦμα, ἀνάψανε τά πολυέλαια καί χτυποῦσανε οἱ καμπάνες σάν νά ἦταν Πάσχα, κι ἔτρεξε ὅλη ἡ Πόλι νά δῃ τόν γλυτωμένο καί ὁ Πατριάρχης τόν πήρε στό Πατριαρχεῖο νά διηγηθῇ μπροστά στή Σύνοδο πῶς τόν γλύτωσε ὁ Ἅγιος. Διαλαλήθηκε σ' ὅλη τήν χριστιανοσύνη αὐτό τό μέγα θαῦμα κι ἀπό τότε οἱ θαλασσινοί καί οἱ ταξιδευτές κράζουνε τόν Ἅγιο Νικόλαο σέ βοήθειά τους.

Τή θυμωμένη θάλασσα δέν τή δαμάζει πιά μέ τήν τριανὰ του ὁ Ποσειδῶνας, πού τόν ἐπλασε ἡ μυθολογία, ἀλλά ὁ πιό ἡμερος καί γλυκύτερος Γέροντας, ὁ Ἅγιος Νικόλαος, πού δέν κρατᾷ καμάκια καί κοντάρια, ἀλλά πού εὐλογᾷ τά μανιασμένα κύματα, δίχως νά τά φοβερῖζῃ, καί κείνα ἡσυχάζουνε καί μαλακώνουνε, σάν νά τούς ρίχνει κάποιο λάδι οὐράνιο. ■

Αθωνική www.athoniki-politeia.gr
πολιτεία
 ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
 ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
 ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
 ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
 ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
 Ὑπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
 Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
 ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~ **κωδ. ταχ. 2777**

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με